

Piskaja oma häbi.

Üks uhke linnas koolitud mees tahtis maa meest jutu sees pilgata, kellega lapse põlves ta loos mänginud ja ütles: „Mis sina müürisepa poeg räägid ja tead ka?“ See aga ütles temale tassakeste vastu: „Jah küllab mina see olen; aga siis kui minu isa müürisep oli ja müürivi tegi, oli Teie isa minu isal käte kandjaks ja pidi liiva, saue ja lubja ete ja käte tooma ja minu isa tegi müürivi. Kumbas on nüüd suurem, kas müürisepa või käte kandja poeg? Aga tema häbenes ja pani minema, sest ta oli rumal.

Ära põlga seda põlve, kus sees oled sündinud,
Ega ole auu peal julge, mis sa omal teeninud.
See maad ja rahvast rõõmustab, kes oma jugu armastab.

Julge kuningas Karl XII.

Kui Rootsi kuningas Karl XII. Straalsuntis Sassa maal sõjas laagris lihes majas oma kirjutajat lastis raamatuid kirjutada ja temale seks sõnu et ütles, langes üle tule pom, selle maja katusest sisse, läks sees lõhki ja purustas enamiste tööid mad ära, ta lõi selle tua müürist seina sisse suure auku, kus nemad kirjutasiwad, aga õnnelik ei puutunud midagi nende külge. Kirjutaja läks, kes sest suurest pangust ja põrutamisest üsna värises, oli julg maha hullunud.

„No mis see nüüd on?“ küsis kuningas rahulikult, „miks pärast Teie ei kirjuta enam?“ — „Oh kuningas, üks tule pom!“ ütles kirjutaja värisedes ja ei võinud enam üht sõnagi öelda. „No“, vastas kuningas, „mis meil sellega tegemist on, kirjutage aga edasi.“

